

- 1) nagrody dla pracowników przyznawane za:
 - a) realizację zadań mających istotne znaczenie dla poprawy efektywności działalności przedsiębiorstwa,
 - b) przyczynianie się do zwiększenia wydajności pracy, dającej możliwość trwałego ograniczenia wielkości zatrudnienia,
 - c) osiągnięcia w zakresie unowocześnienia i poprawy jakości produkcji,
 - 2) awanse i przeszerogowania robotników i pracowników umysłowych w ramach obowiązujących taryfikatorów,
 - 3) dodatki do płac dla pracowników, z wyłączeniem pracowników premiowanych z funduszu premiowego będącego elementem podziału zysku.
6. Koszt roczny awansów i przeszerogowań, o których mowa w ust. 5 pkt 2, nie może przekroczyć kwoty oszczędności funduszu płac, będących w dyspozycji przedsiębiorstwa.
7. Kwoty oszczędności funduszu płac nie wykorzystane w danym roku przechodzą na rok następny.
8. Kwoty oszczędności funduszu płac oraz rezerwy fundusz płac, będące w dyspozycji zjednoczenia (jednostki równorzędnej), przeznaczone są na:
- 1) branżowy fundusz regulacji płac,
 - 2) pokrycie uzasadnionych przekroczeń osobowego funduszu płac w przedsiębiorstwach zgrupowanych w zjednoczeniu,
 - 3) wyrównanie pracownikom, z wyłączeniem pracowników premiowanych z funduszu premiowego będącego elementem podziału zysku,
- premii utraconej lub zmniejszonej z przyczyn niezależnych od przedsiębiorstwa,
- 4) dodatkowe nagrody dla robotników w przedsiębiorstwach wykazujących się szczególnymi osiągnięciami,
 - 5) nagrody dla pracowników przedsiębiorstw, z wyłączeniem członków dyrekcji, za opracowanie i wdrożenie konkretnych usprawnień organizacyjno-technicznych dających w efekcie wzrost wydajności pracy przy jednoczesnej optymalizacji zatrudnienia.
9. Warunkiem wykorzystania oszczędności funduszu płac, o którym mowa w ust. 1—8, jest uzyskanie:
- 1) w przedsiębiorstwach przemysłowych i budowlano-montażowych — relacji pomiędzy wzrostem przeciętnej płacy a wzrostem wydajności pracy,
 - 2) w pozostałych przedsiębiorstwach — relacji pomiędzy wzrostem przeciętnej płacy a wzrostem innych wskaźników określających zadania gospodarcze
- na poziomie wyższym od wynikającego z planu rocznego dla przedsiębiorstwa. Warunek ten nie dotyczy wykorzystania zakładowych i branżowych funduszy regulacji płac.
10. Przepisów ust. 1—9 nie stosuje się w przedsiębiorstwach, w których obowiązują branżowe zasady wykorzystywania oszczędności funduszu płac, a w szczególności w kopalniach węgla."

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1974 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

42

UCHWAŁA Nr 39 RADY MINISTRÓW

z dnia 4 lutego 1974 r.

w sprawie zmiany niektórych przepisów, dotyczących funduszy nagród, socjalnego i mieszkaniowego.

Na podstawie art. 9 i 25 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 18, poz. 111) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 30 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1967 r. w sprawie gospodarki finansowej państwowych biur projektów (Monitor Polski z 1972 r. Nr 28, poz. 157) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 ust. 2 wyrazy „prezydium rad narodowych” zastępuje się wyrazami „rady narodowe”;

- 2) w § 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Z pozostałości funduszu gwarancyjnego na koniec roku — po zatwierdzeniu bilansu — połowa przechodzi na następny rok i służy na cele wymienione w ust. 1, a drugą połowę przeznaczają się na nie objęte funduszem płac nagrody specjalne za osiągnięcia planowanych lub lepszych niż planowane efektów inwestycyjnych.”;

- 3) skreśla się § 9;

- 4) w § 10 ust. 1 skreśla się w nawiasie wyrazy „pkt 2”;

- 5) w § 12 ust. 3, § 15 ust. 1 pkt 2 i 3 wyrazy „prezydium wojewódzkiej rady narodowej” zastępuje się wyrazami „wojewoda, prezydent miasta wyłączonego z województwa” w odpowiednim przypadku;
- 6) w § 18 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 pkt 2 wyrazy „wydział finansowy prezydium rady narodowej” zastępuje się wyrazami „terenowy organ administracji państwowej”;
- 7) w § 20 wyrazy „z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac” zastępuje się wyrazami „z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych”.
- § 2. W uchwale nr 54 Rady Ministrów z dnia 9 marca 1973 r. w sprawie gospodarki finansowej zarządów budynków mieszkalnych (Monitor Polski Nr 14, poz. 86) wprowadza się następujące zmiany:
- 1) w § 2 ust. 2 pkt 1 wyrazy „w zarządzie prezydium rad narodowych” zastępuje się wyrazami „w zarządzie terenowych organów administracji państwowej”;
- 2) w § 4:
- a) ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) odpisy na zakładowe fundusze socjalny i mieszkaniowy”;
- b) w ust. 3 wyrazy „przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa)” zastępuje się wyrazami „wojewoda, prezydent miasta wyłączonego z województwa”;
- 3) w § 6 ust. 2 wyrazy „w porozumieniu z wydziałem finansowym prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa)” zastępuje się wyrazami „w porozumieniu z urzędem wojewódzkim (urzędem miejskim w mieście wyłączonym z województwa)”;
- 4) w § 10 ust. 1 skreśla się pkt 4;
- 5) w § 11 ust. 4 wyrazy „w porozumieniu z prezydiami wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw)” zastępuje się wyrazami „w porozumieniu z wojewodami, prezydentami miast wyłączonych z województw”;
- 6) § 13 otrzymuje brzmienie:
„§ 13. Zasady tworzenia i wykorzystywania zakładowych funduszy socjalnego i mieszkaniowego regulują odrębne przepisy.”
- § 3. W uchwale nr 316 Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1971 r. w sprawie podziału zysku z uzupełniającej produkcji artykułów rynkowych oraz korekty funduszu płac związanego z tą produkcją (Monitor Polski z 1972 r. Nr 6, poz. 37) § 3 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Zysk osiągnięty ze sprzedaży wyrobów produkcji uzupełniającej przeznaczona się w 50% na fundusz inwestycyjno-remontowy (inwestycyjny) przedsiębiorstwa, pozostałą część zysku przekazuje się do budżetu Państwa.”
- § 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1974 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

43

UCHWAŁA Nr 41 RADY MINISTRÓW

z dnia 6 lutego 1974 r.

w sprawie zasad i terminów wprowadzania dodatkowych dni wolnych od pracy w latach 1974 i 1975.

Na podstawie art. 1 i 5 dekretu z dnia 14 lipca 1973 r. o dodatkowych dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 29, poz. 160) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Pracownicy uspołecznionych zakładów pracy mogą otrzymać w 1974 r. sześć dodatkowych dni wolnych od pracy, a w 1975 r. dwanaście dodatkowych dni wolnych od pracy przypadających w zasadzie w soboty, w terminach określonych w załączniku do uchwały.

2. Zasady i tryb udzielania dodatkowych dni wolnych od pracy dla pracowników górnictwa określają odrębne przepisy.

3. Upoważnia się ministrów oraz wojewodów i prezydentów miast wyłączonych z województw do ustalania w porozumieniu z właściwymi instancjami związków zawo-

dowych dla niektórych podległych im zakładów pracy lub grup pracowników w tych zakładach pracy innych terminów udzielania dodatkowych dni wolnych od pracy niż podane w załączniku do uchwały. W szczególności zmianę tych terminów uzasadniają: praca w ruchu ciągłym, potrzeba utrzymania normalnego rytmu działalności gospodarczej i zaspokajania codziennych potrzeb społeczeństwa lub warunki organizacyjne (np. w przemyśle i usługach, w zakładach o sezonowym nasileniu działalności, w budownictwie, w rolnictwie, w komunikacji) oraz zadania służb remontowych, konserwacyjnych, utrzymania ruchu, brygad załadunkowych i wyladunkowych.

§ 2. 1. Pracownicy, którzy na podstawie odrębnych przepisów już korzystają z dodatkowych dni wolnych od pracy, lecz w mniejszej liczbie w roku od określonej w § 1 ust. 1, mogą korzystać na warunkach określonych w uchwale z takiej łącznej liczby dodatkowych dni wolnych od pracy, jaką uchwała określa na dany rok.